

Butlletí digital de la Taula de Gènere, feminismes i LGTBI

"No vull ser recordada com una bona dona que va a missa, jo sóc també una insubmisa dins l'Església que estimo"

Número 1. Maig 2016

Maria Teresa Relat, presidenta del

Col·lectiu de dones de Sabadell en l'església

En aquest exemplar

Pàgina 1 i 2 Entrevista a Maria Teresa Relat del Col·lectiu de dones en l'Església

Pàgina 3 Article d'opinió de Miquel Missé

Pàgina 4 Agenda

Maria Teresa Relat (Manresa, 1934) ha estat professora de religió i ètica al Centre Educatiu Sant Nicolau. És una de les pioneres del feminisme de la nostra ciutat i una persona activa amb tot el que fa referència al món associatiu. Ens trobem davant una figura històrica i capdavantera.

Com va sorgir el Col·lectiu de dones en l'església? A mitjans dels anys 80 es feia ens els àmbits progressistes de l'Església una trobada sota el nom "Home i Evangeli" a la qual assistíem un grup de dones molt involucrades; allà va néixer el Col·lectiu de dones de l'Església de Barcelona que va aconseguir canviar aquest nom tan masculinitzat per "Església i Vida" i uns anys més tard va sorgir la delegació de Sabadell.

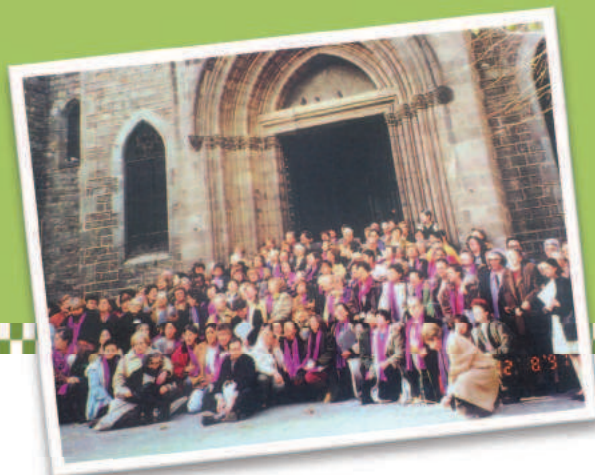
Quin és el vostre objectiu? Tenim dos objectius bàsics: aconseguir la igualtat de la dona dins l'Església en tots els camps, incloent-hi el magisteri i els ministeris ordenats i, treballar conjuntament amb tots aquells que lluiten pel mateix i per unes relacions justes entre les persones en tots els àmbits

Col·lectiu de dones en l'Església

Es va formar a mitjans dels anys 80

El seu web és www.donesesglesia.cat

(grups feministes i de drets humans).

És una batalla difícil?

Sentim que si no ho fem nosaltres, no ho farà ningú. És tan evident la injustícia que em molesta fins i tot el fet de buscar arguments per rebatre-la. Ens molesta el gran esforç per fer teologia feminista, descobrint allò silenciats en les Escriptures o interpretats en contra nostra. Ens molesta que ens parlin de paciència, de mà esquerra, d'esperança. Perquè tot pressuposa un domini, un poder, una prepotència sobre nosaltres, les dones, suportada en nom de no sé què durant segles i segles, que hem arribat a acceptar com a natural i ara hem de fer malabarismes teològics per desempallegar-

nos-en.

I què diu el dret canònic al respecte?

Que serà sacerdot un baró batejat i prou. Si una dona té vocació i vol ser capellà no pot pel sexe, això potser a l'edat mitjana s'aguantava però ara ja no.

Amb tota la teva trajectòria recordes un moment especialment important?

Quan va venir Jane Mayland, ordenada sacerdot, que va celebrar un culte anglicà a Barcelona i el Bisbe ens va aconsellar que no hi anéssim i hi vam anar totes!

I quina és la vostra posició sobre el moviment LGTBI?

Tenim molt bona relació amb ells i han participat amb nosaltres als cursos de teologia de primavera i tardor. L'homosexualitat per a nosaltres no és cap problema.

I sobre l'avortament? No es pot condemnar a cap dona, ella té dret al

seu cos però ho considerem un fet trist i molt dur. Ni s'ha de jutjar ni castigar, és una qüestió de consciència.

Calen dones joves, noves, interessades en la vostra associació?

I tant, ens cal relleu, ens cal noves incorporacions... aquesta revista pot ser una bona ocasió perquè ens coneguin!

Com t'agradaria ser recordada?

No com una bona dona que va a missa, sinó també com una insubmissa dins l'Església que estimo. Cal ser insubmís perquè sinó no es canvien les coses i l'Església té moltíssimes coses per canviar!

Va costar ser com ets en l'entorn i ambient on vas néixer i créixer?

Sí, jo com molta gent de la meua època vaig néixer en un ambient molt

El col·lectiu té unes 15 dones de junta i organitza una conferència al mes. Són 150 simpatitzants. La quota és de 50 euros l'any. No tenen estatuts propis i són una delegació de Barcelona. També fan cursos de teologia a la primavera i tardor. Han estat mereixedores de la Creu de Sant Jordi de la Generalitat.

catòlic i tot el que fos fora d'això era considerat una heretgia. A la meua ciutat, als anys 40-50 el nacional catolicisme planava per tot arreu, la doctrina i la moral sexual eren inqüestionables. Passar per davant d'una església protestant i encallar-m'hi per escoltar els seus cants era gairebé un pecat. Amb aquests antecedents no vaig sentir a parlar de

ecumenisme fins que em vaig casar i vaig venir a viure a Sabadell. Aquí vaig trobar un grup de capellans progressistes als anys 60. Jo estava embafada de ser dels "bons", dels que tenen la veritat absoluta i m'interessava descobrir altres realitats, altres filosofies on hi cabéssim tots i totes. Als anys 80 un grup de dones inquietes vam formar el col·lectiu i va començar aquesta aventura que encara no s'ha acabat 40 anys després.

I, finalment, quina relació teniu amb la resta de feminismes?

Constatem el respecte i la comprensió de les nostres companyes de lluita feminista no creients; com compartim actituds, com demanen els nostres punts de vista i observem les nostres reaccions davant de fets comuns. És el que ha de ser: dones entre dones, persones entre persones.

**“No hi ha barrera, pany
ni tancat que puguis
imposar a la llibertat de
la meva ment”
Virginia Woolf**

www.chrysallis.org
L'Associació de famílies de
menors transsexuals
comparteixen en aquesta web
material didàctic per apropar-
nos a aquesta realitat.

PASTILLA BUSCA MALALTIA

Si vas al web de TV3 a la
carta, podràs veure, si no
l'has vist encara, el
documental “pastilla busca
malaltia”. Un programa
que permet una visió de
gènere, ja que apareixen
com a testimonis moltes
dones. Com les 8.000
afectades a tot l'estat pel
medicament Agreal, que es
va receptar per la
menopausa.

[www.ccma.cat/tv3/alacarta/
a/sense-ficcio/pastilla-
busca-
malaltia/video/5595791](http://www.ccma.cat/tv3/alacarta/sense-ficcio/pastilla-busca-malaltia/video/5595791)

L'arca dels cossos equivocats

El relat de vida de les persones trans està ple de metàfores relacionades amb la idea del cos equivocat. I possiblement, també el meu està d'alguna forma impregnat d'aquesta idea.

Després de l'operació s'explica que “s'ha tornat a néixer”, per explicar el per què del canvi de gènere i/o sexe, es diu que “s'ha nascut en un cos equivocat”, o que “un està atrapat en un cos que no és el seu”. El cos es viu com un fatídic error de càlcul de la naturalesa, una injustícia inexplicable que ens porta a néixer en un cos incorrecte. I per tant, també és fatídica la trobada tot sol amb el mirall, la nuesa i fins i tot la sexualitat. Com està equivocat, s'ha de canviar. I en l'espera d'aquest canvi, es pot maltractar, censurar, amagar, castigar fins que arribi el desitjat. Quan sembla que està tot perdut i que no val la pena habitar aquest lloc, arriba Noé, solcant els mars en els quals no sabem banyar-nos i ens convida a pujar a la seva arca, amb la promesa de portar-nos a un lloc millor. L'arca està plena d'altres siluetes, també assajos fracassats de cossos que no funcionen, que estan trencats d'alguna forma, que no serveixen per a aquest món. Com més s'apropa, més desitgem estar en ella, per emprendre el viatge rumb a una Ítaca nova, on ser uns altres sense que ningú conegui la història de la nostra travessia. Podem pujar a l'arca amb una sola condició, reconèixer el nostre sofriment i la nostra diferència, saber dir que va haver-hi un problema en les maquinàries i que hem arribat al món inacabats. Noé és generós i ens obre la seva arca per portar-nos a algun lloc en el qual se'ns retornarà un cos habitable. L'arca dels cossos equivocats arribarà a alguna part. I tard o d'hora alguns podran baixar a terra abandonant en ella aquestes carcasses pesades, per viure per fi en un cos normal. Els cossos errats seran fotografiats i analitzats, i s'escriuran llibres per descriure tals anormalitats. Una immensa literatura perquè puguin trobar-la aquells que sofreixen d'aquest mal, el de néixer en un cos equivocat. Semblaria que el problema queda resolt quan un finalment aconsegueix construir el seu veritable cos. Però de fet, hi ha un petit detall en la història de l'arca que és important. Per accedir a ella, cal reconèixer abans que el nostre cos està equivocat, creure-ho de debò. Per pujar cal haver entès que existeixen cossos correctes i incorrectes, i que hem tingut la desgràcia de néixer en un defectuós. Ja no és només que algú extern pugui pensar que tenim un problema, és que nosaltres també n'estem convençuts. I per molt que aconseguim tenir un cos correcte, hi ha alguna cosa que no podrem canviar mai, i és l'experiència de sentir-nos diferents, estranys a la resta. El fet de saber que un dia no vam ser normals. És més, de vegades, fins i tot canviant-ho tot, l'estigma i la frustració d'haver nascut anormal pot acompanyar-nos per sempre. S'amunteguen les preguntes: és cert que els nostres cossos estan equivocats?, és possible viure sense modificar-los?, és possible modificar-los sense acceptar la idea que estan equivocats? Al meu entendre es diu que estan equivocats perquè no s'ajusten al que s'espera d'ells socialment. No és que els passi res intrínsecament, de fet tots els òrgans estan sans i funcionen. Però és la forma de viure en aquest cos el que ens resulta erroni. I la mirada dels altres sobre ell, la immensa literatura de la qual parlàvem, la mirada del cinema, dels contes, dels viatgers del mestre, tot ens recorda que els nostres cossos estan equivocats. Aquestes mirades probablement no desapareguin en molt temps, però cada vegada més emergeixen unes altres. De vegades em pregunto què passaria si al costat de l'arca trobéssim llibres, cinema, contes, en els quals els nostres cossos apareguessin envoltats d'idees positives. Si ens parlessin les nostres famílies, amics i amigues, mestres, infermers i infermeres, veïns i veïnes, als quals els agrada la nostra diferència. Si arribessin persones que ens desitgen en aquests mateixos cossos, sense modificar absolutament gens.

Aquest caleidoscopi de mirades ja existeix. Molts ja les coneixem, i malgrat això, ens és molt difícil deixar de somiar amb altres cossos i no pensar, en la rutina quotidiana, que alguna cosa injusta ens ha succeït. Malgrat tot, segueixo convençut que podem resignificar-los, despullar-los d'aquest llast de ser incorrectes, reconquerir-los. I és igual si per això hem necessitat modificar-los. No importa el que li hàgim explicat a Noé per pujar a l'arca. Solament importa si ens ho hem cregut tant com per acabar odiant la nostra història. Altres formes de navegar els mars són possibles.

Font article www.idemtiv.com/es

Agenda

INICI DEL PROGRAMA D'ACTES

17 de maig Dia Internacional contra l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia

28 de juny Dia Internacional de l'Orgull Gai

- **Memorial.** 15 de maig, a les 18 h, als jardins del Parc Taulí
Memorial per les víctimes de la Sida. Organitza: Associació Actúa Vallès
- **Performance.** 22 de maig, a les 18 h, a la plaça del Dr. Robert
"Jo sóc...sense por". Organitza: Companyia de dansa d'Atzart
- **Cinema.** 23 de maig, a les 20 h, a l'Alliance Française (c. de Sant Joan, 35)
"La belle saison", de Catherine Corsini (2015) VOSE. Organitza: L'Alliance Française de Sabadell

TAULA DE GÈNERE, FEMENISMES I LGBTI I CONSELL DE SOLIDARITAT

30 de maig, a les 19h, al Casal Pere Quart

La taula inclourà una sessió formativa a càrrec d'**Özgür Günes Öztürk**, llicenciada en Economia Laboral i Relacions Industrials de la Universitat de Gazi (Ankara). Doctorant al departament de Geografia i Sociologia de la Universitat de Lleida. Günes ens parlarà sobre el projecte d'emancipació de les dones kurdes i les estratègies de resistència que han hagut de desenvolupar davant l'opressió de l'estat Turc.

AQUEST BUTLLETÍ EL FEM ENTRE TOTES!

Aquest és un butlletí participatiu sorgit de la Taula de Gènere, Feminismes i LGTBI que vol expressar diferents opinions per crear debat, diàleg i oferir informació sobre diferents temàtiques; en cap cas expressa l'opinió de la Taula en un tema específic.

MÉS INFORMACIÓ:

Regidoria de Drets Civils i Ciutadania
Gènere, Feminismes i LGTBI
c. de Vidal, 146
Tel. 93 724 61 68
Genre-feminisme-lgtbi@ajsabadell.ct
www.sabadell.cat/dona
www.sabadell.cat/dretscivils
logo Facebook: sbddretscivils
logo Twitter: @sbddretscivils

Envia'ns qualsevol idea, recomanació o article d'opinió perquè el puguem publicar en futures edicions. I si vols rebre el butlletí només has d'escriure a **genre-feminisme-lgtbi@ajsabadell.ct**